

Історія Ірини Романченко – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Турботливе серце»

Ірина Романченко – лікарка-гінекологиня з Волновахи, яка понад 30 років присвятила турботі про жіноче здоров'я. З 1990 року вона працювала у Волноваській лікарні планового лікування, мріяла про майбутнє, мала друзів і рідних поруч, та чітке відчуття коріння. Але війна перекреслила все.

Повномасштабну війну Ірина зустріла на чергуванні у Волноваській лікарні. Без паніки, без вагань вона одразу стала опорою для пацієнтів і колег. Коли інші не знали, що робити, вона знала: продовжувати рятувати життя.

У ті перші дні на її плечі лягла колосальна відповідальність: медична, моральна, організаційна. Разом із родиною вона провела вісім діб у бомбосховищі, де знайшли прихисток до сорока людей. Під обстрілами, без зв'язку й гарантій виживання, Ірина не просто підтримувала, вона організовувала, лікувала, рятувала.

Коли до сховища привезли важкопораненого волонтера, Ірина без вагань надала йому першу допомогу. У цю мить її найбільшою підтримкою став син Антон, який допомагав матері з перев'язкою. *«Я вдячна Богу за цю мить сили. Ми з Антоном зупинили кровотечу. Я дуже сподіваюся, що цей хлопець виживе»*, – згадує вона.

Але у березні 2022 року лікарка разом із родиною через небезпеку вимушена була евакуюватися з-під ворожих обстрілів. Після евакуації була Вінницька область, а потім місто Дніпро. Здавалося б, можна було б зупинитися, дати собі час оговтатися від пережитого. Але Ірина Романченко обрала інший шлях – допомагати людям там, де це найнеобхідніше.

У Дніпрі Ірину запросили до команди міжнародної медичної організації «Лікарі без кордонів/Médecins Sans Frontières» (Бельгія). Спершу вона працювала у проєкті, що надавав допомогу постраждалим від сексуального та гендерного насильства, а згодом стала першою гінекологинею у складі мобільних бригад, які виїжджають на деокуповані території Донеччини та Харківщини.

Її перша поїздка у лютому 2023 року до міст Донецької області: Святогірськ, Слов'янськ, Ізюм, Лиман запам'яталася назавжди. Зруйновані міста, розбиті домівки й жінки, які пережили окупацію, страх і втрати. *«Після побаченого мені самій знадобилася психологічна допомога»*, – зізнається лікарка. Та попри біль, вона не відмовилася від своєї місії.

Сьогодні Ірина працює у складі мобільної бригади, яка обслуговує понад 40 населених пунктів, де часто немає жодного лікаря, а медичні заклади знищені. Прийоми проводить у клубах, школах, сільрадах, пунктах незламності або просто в обладнаному медичному авто. Для роботи має лише необхідне: кушетку, гінекологічні набори, мінімум ліків. І найголовніше – відкрите серце, яке здатне слухати й підтримувати.

Її пацієнтки здебільшого - жінки 50+ з глибинки, які зазнали значних втрат, але не втратили гідність і віру. Багато з них живуть без доступу до медицини, без ліків, без підтримки. *«Вони надихають мене своєю силою. Усі мої пацієнтки чекають на Перемогу України й вірять у наше майбутнє»*, – каже лікарка.

Ірина постійно навчається, опановує нові методики. Вона фокусує зусилля на профілактиці онкозахворювань, адже в умовах війни ці ризики зростають. Вона також навчає жінок дбати про себе та надає гуманітарну допомогу.

Ірина не втрачає надії, що настане та мить, коли над рідною Волновахою знову замайорить український прапор. Її історія – це приклад безмежної відданості професії, людям і своїй країні.

Її історія — це приклад безмежної відданості професії, людям і своїй країні. І навіть, якщо дорога додому більше не веде до рідного під'їзду, Ірина не зраджує себе – вона лишається там, де потрібна найбільше. Турботливе серце Ірини Романченко б'ється в унісон із тисячами українських сердець, які виборюють право на життя, здоров'я та мир.